

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

20 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Movilă Corina în numele inculpatului Șchiopu Sorin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 iunie 2020, în cauza penală în privința lui

Șchiopu Sorin XXXXX, născut la ***XXXXX***.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 12.01.2019 – 31.10.2019;

Instanța de apel: 15.01.2020 – 04.06.2020;

Instanța de recurs: 14.08.2020 – 20.01.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoreiei Edineț (sediul Central) din 31 octombrie 2019, Șchiopu Sorin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă cerința procurorului privind dispunerea încasării cheltuielilor de judecată în sumă de 43 lei, ca neîntemeiată.

A fost admisă acțiunea civilă și fiind dispusă încasarea prejudiciului material din contul lui Șchiopu Sorin în beneficiul lui Lachei Ion, în sumă de 3 000 (trei mii) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că în noaptea din 03 ianuarie 2019 spre 04 ianuarie 2019, având intenția de profit cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber și anume fiind în oșpeție la domiciliul lui Lachei Ion, din XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, a sustras pe ascuns din portmoneul ultimului care era plasat în dulapul din odaia unde locuia Lachei Ion, suma de 3 000 lei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Acțiunile lui Șchiopu Sorin, au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Inculpatul Şchiopu Sorin împreună cu avocatul Ciumac Natalia, au contestat sentinţa cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care Şchiopu Sorin să fie achitat din motiv că fapta nu a fost săvârşită de inculpat.

3.1. În motivarea apelului au indicat, că inculpatul nu a avut intenţia şi nici nu a avut un careva motiv pentru a săvârşi infracţiunea incriminată.

Au susţinut, că nu sunt de acord cu declaraţiile martorilor Lachei Olga şi Lachei Igor, deoarece aceştia au declarat din cele comunicate de către partea vătămată Lachei Ion.

Cu referire la dispunerea încasării cheltuielilor judiciare în sumă de 3 000 lei din contul inculpatului, au menţionat că nu sunt de acord, întrucât acesta nu a recunoscut vinovăţia în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Bălţi din 04 iunie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat şi menţinută sentinţa primei instanţe fără modificări.

4.1. În motivarea soluţiei pronunţate instanţa de apel a indicat, că prima instanţă a verificat complet, sub toate aspectele şi în mod obiectiv circumstanţele cauzei şi a apreciat probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect concluzionând în privinţa vinovăţiei inculpatului Şchiopu Sorin, şi just a încadrat acţiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei prsoane, cu cauzarea de daune în proporţii considerabile.

Instanţa de apel a menţionat, că probele cercetate în coroborare, dovedesc în totalitate vina inculpatului Şchiopu Sorin în săvârşirea infracţiunii incriminate, or, inculpatul nu a prezentat probe care să confirme nevinovăţia acestuia.

Cu referire la alegaţiile apelanţilor precum că prima instanţă nu a analizat obiectiv probele şi nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, şi precum că totalitatea probelor cercetate în instanţa de judecată, nu au dovedit faptul că inculpatul a săvârşit infracţiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanţa de apel a indicat că acestea nu pot fi reţinute.

Instanţa de apel a menţionat, că nerecunoaşterea vinovăţiei de către inculpatul Şchiopu Sorin în săvârşirea infracţiunii incriminate, nu echivalează cu achitarea acestuia, după cum se solicită în apelul declarat, deoarece probele prezentate la materialele cauzei, dovedesc incontestabil vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii incriminate.

Prima instanţă just a apreciat că în speţă sunt suficiente probe directe, utile şi veridice, care în ansamblu coroborează între ele şi care confirmă vinovăţia inculpatului în fapta săvârşită.

Instanţa de apel a precizat, că martorii Lachei Igor şi Lachei Olga au

confirmat faptul că partea vătămată le-a comunicat că Șchiopu Sorin a rămas la el să înnopteze și doar el ar fi putut să i-a banii.

De asemenea, instanța de apel a indicat că fiind audiat în calitate de bănuit, Șchiopu Sorin a recunoscut vina în totalitate în săvârșirea infracțiunii incriminate și s-a căit sincer de cele comise, declarând că aflându-se la domiciliul lui Lachei Ion, în timp ce ultimul s-a dus să închidă poarta, s-a apropiat de dulapul în care a văzut că ultimul a pus portmoneul și a luat din el suma de 3 000 lei, bancnotele fiind cu valoarea nominală de 200 lei. În portmoneu a mai lăsat câțiva bani, însă nu cunoaște exact ce sumă. Ulterior s-a culcat, iar a doua zi dimineața, aproximativ ora 08:00, s-a trezit și a plecat de la Lachei Ion și nu i-a comunicat, că a luat bani de la el din portmoneu. Banii sustrași i-a cheltuit.

În acest sens, instanța de apel a menționat că audierea lui Șchiopu Sorin din data de 12 ianuarie 2019, în calitate de bănuit, a avut loc în prezența apărătorului Ciumac Natalia, iar declarațiile au fost citite și semnate de către bănuit și avocat, or, careva obiecții nu au fost înaintate (f.d. 25, 28), astfel că acestea având o valoare probantă, fiind dobândite în modul stabilit de Codul de procedură penală, care sunt luate în considerație la constatarea existenței infracțiunii în speță.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect și întemeiat a apreciat declarațiile părții vătămate, precum și a martorilor audiați, iar împrejurările relatate de către aceștia în coroborare cu celelalte probe administrate, și-au găsit confirmare și au fost puse la baza sentinței de condamnare.

Instanța de apel a precizat, că inculpatul Șchiopu Sorin anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Edineț (sediul Central) din 28 aprilie 2016, la 1 an 8 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru un termen de probațiune de 3 ani, în baza art. 90 Cod penal, iar la caz infracțiunea a fost săvârșită de către inculpat la 03 ianuarie 2019, și anume în perioada de probațiune, astfel că prima instanță, urma să stabilească o pedeapsă acestuia în condițiile art. 85 Cod penal, care reglementează modul de aplicare a pedepsei în cazul unui cumul de sentințe. Însă, reieșind din faptul că sentința a fost contestată de către inculpat împreună cu avocatul acestuia, și ținând cont de prevederile art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul neagravării situației apelantului în propriul apel, instanța de apel doar a indicat în privința erorii comise de către prima instanță, pentru a nu fi admise repetat.

5. Avocatul Movilă Corina în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șchiopu Sorin să fie achitat.

5.1. În argumentarea recursului menționează, că instanța de apel nu a apreciat probele corespunzător, iar aceasta eronat a conchis că în speță s-a demonstrat faptul că inculpatul Șchiopu Sorin a săvârșit infracțiunea incriminată, bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate Lachei Ion.

Consideră apărarea că o persoană nu poate fi recunoscută vinovată și condamnată în baza unor declarații ale părții vătămate sau a martorilor.

Susține că nu au fost ridicate urme dactiloscopice de pe portmoneul părții vătămate și nu a fost stabilită proveniența acestor bani, astfel că la materialele cauzei lipsesc probe care să demonstreze vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Mai indică apărarea, că la adoptarea sentinței, prima instanță urma să soluționeze chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă fapta a fost săvârșită de către inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, precum și dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Invocă apărarea prevederile art. 14 alin. (1) Cod penal, art. 8 alin. (2), (3), 101 alin. (1), (2), 93 alin. (1) Cod de procedură penală, precum și art. 6 CEDO.

6. Examinând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Conform practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat de apărare, se constată că, acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nu face trimitere la un careva temei concret pentru declararea recursului din cele prevăzute exhaustiv în punctul invocat, astfel, că Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că toate temeiurile prevăzute de norma menționată supra, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal menționează că pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica concret asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul inculpatului prin constatări subiective constituie o derogare de la regula unui proces contradictoriu în condițiile egalității armelor.

Mai mult, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate de către apărare, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Șchiopu Sorin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Totodată, analizând esența criticilor formulate, se atestă că partea apărării se referă și la aceea că fapta nu a fost săvârșită de către inculpatul Șchiopu Sorin, din care motiv solicită achitarea acestuia, respectiv această poziție se circumscrie temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, apărarea consideră că lipsesc careva probe care ar demonstra că anume Șchiopu Sorin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Potrivit materialelor cauzei se atestă, că prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Șchiopu Sorin de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, la judecarea apelului instanța de apel a stabilit, că este corectă soluția primei instanțe privind condamnarea inculpatului Șchiopu Sorin pentru săvârșirea infracțiunii de furt, conform indicilor calificativi – *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Astfel, Colegiul penal raportând argumentele recursului la conținutul deciziei contestate, conchide că instanța de apel a dat o argumentare amplă soluției pronunțate, corect apreciind că în baza probelor cercetate, vinovăția lui Șchiopu Sorin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost demonstrată pe deplin.

Având în vedere motivele care au stat la baza pronunțării soluției contestate, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, și a menținut hotărârea primei instanțe prin care Șchiopu Sorin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Deși se invocă că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul penal consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează achitarea acestuia precum s-a solicitat în

cererea de apel și de recurs, or, în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Așadar, nu pot fi reținute argumentele apărării precum că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat, or, din conținutul deciziei atacate rezultă cu claritate că instanța de apel, a apreciat obiectiv cumulul de probe, constatând că argumentele apărării despre nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate se combat prin totalitatea de probe cercetate în ședința de judecată care demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de furt.

În consecință, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursului declarat de avocatul Movilă Corina în numele inculpatului Șchiopu Sorin, nu au fost stabilite careva erori care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Movilă Corina în numele inculpatului Șchiopu Sorin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 iunie 2020, în cauza penală în privința lui **Șchiopu Sorin XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată, pronunțată la **05 martie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor